

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: I ANLEDNING AF HR. PALLUDAN OG JFR. LØNBORG'S MARIAGE (1768)

Citation: Ewald, Johannes: "I ANLEDNING AF HR. PALLUDAN OG JFR. LØNBORG'S MARIAGE (1768)", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 134. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald03val-shoot-workid66027/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

I ANLEDNING AF HR. PALLU-
DAN OG JFR. LØNBORG'S
MARIAGE
(1768)

BORT vilde Latter! — Kiendetegn paa Daarer! — 5
Bacchanter rase — Glæden fælder Taarer. —
Den kildres kun, den glædes ey som leer. —
Skrig følesløse Pøbel! — støy din Glæde! —
Men under Skyggen skal min Muse græde. —
Den larme mindre, men den føle meer! 10

Naar Zephis seer sig elsket af den Høye,
Da spiller Taarer i det kiælne Øye. —
Da flyer hun Verden for at føle Gud. —
Kuns du min Friestad, Helligdommens Skygge,
Hvorunder ingen vilde Lyster bygge, 15
Kuns du var værd at skiule Himlens Brud. —

Naar Mentor ædel, som en anden Skaber,
Seer, at det raae sig meer og meere taber,
Og Mennesket opvoxer ved hans Haand —
Da — Himmel! — Philomele, troe Veninde; 20
Du ene saae de fromme Taarer rinde,
Naar Engle deelte Glæden med hans Aand.

Og naar Arist læsrøver sig fra spæde
Som rundt omkring ham stamle Tak og Glæde,
Og Moderen opløfter Hænderne. — 25
Da gaaer han bort i lange Trin og stræber
Til Skyggen — Glæden zitter i de fulde Læber. —
Han lukker Øyet for at kunde see. —

Og Du min Damon, naar Du henrykt tænker
Paa Dydens Baand og paa de kiælne Lænker, 30
Som knytte dig til din Lyksalighed;
Da er kuns Skyggen og de stille Dale
Og Maanen og aarvaagne Nattergale
De Vidner, som din fulde Glæde veed.

Derhen min Muse! — Stille Vestenvinde! —
Og stille rislende skal Bækken rinde! —
Og Echo du skal tie til min Fryd! —
Men saligt Chor af Aander vær tilstæde,
5 Og føl det at min Muse føler Glæde
Og græder Venskab og belønnet Dyd! —

Da skal det staae med Taarer i mit Øye:
Min Damon er belønnet af den Høye. —
Min Ven — og Himlen føle det: min Ven —
10 Da svare Cherub med de gyldne Toner
Min Ven — og atter Ven af sin Forsoner,
Og Almagts Tordner buldre det igien! —

Saa voxte fordum Sionitens Glæde;
Op til sin Gud og til sit rette Sæde,
15 Saa skal min Harpe kuns for Engle slaae.
Men naar du selv i Glæden kan fornemme
En Klælen Cithar og en afbrudt Stemme;
Da sig, det er min Ven jeg hører paa. —

Min Ven! — saa synger jeg for tætte Skygger. —
20 En værdig Hyrde! — Gud hans Hytte bygger! —
Hans Hiord! — hans Chloris! — hans Lyksalig-
hed!

Men da skal Clio slaae de høye Strænge;
Høyt skal jeg raabe: Lad den vare længe!
25 GUD! — LAD DEN EVIG EVIG BLIVE VED! —

**SØRGE-DIGT OVER FRUE
RAHBEK
(1768)**

O! Viisdoms Dyb! hvori Cheruber svimle,
 O Veil hvis Maal kun den Alviise veed, ⁵
 Og Du, o Skræk for alle skabte Himle!
 Du aldrig skaanende Retfærdighed!
 Tør Støvets Broder med et dristigt Øie
 See op mod Lyset? -- Tør han see sin Gud?
 Og tør vel Leeret trætte med den Høie, ¹⁰
 Og spørge ham om Aarsag til hans Bud?
 Ja Lys! som Englers Øine neppe taaler,
 Lad min forvovne Siel beskue Dig; --
 Thi bittre Taarer brække Dine Straaler,
 Og Dødens Skygger gjør Dig taalelig; ¹⁵
 Min Aand er knust -- det bange Herte banker,
 Og hver en Nerve føler Vredens Dom.
 Hvor skal jeg da henvende mine Tanker,
 Om ei til ham, hvorfra min Smerte kom?
 Tie! kærlne Harpe! thi min Aand vil høre ²⁰
 Den Røst, som Himle flye, og Dommens Røst.
 Hans Torden være liflig i mit Øre!
 Og Verdener skal falde mig til Trøst --
 Hist, hvor Chiddekel ned mod Træet strømmer,
 Derhen, min Aand! at høre Skræk og Død; ²⁵
 At Naaden tordner, og at Gud fordømmer --
 Hør det! og kald det Lindring i Din Nød. --
 Døe! Mand! saa sagde han, som skabte Jorden,
 Og al Din Afkom smulre bort i Støv.
 Da bad Naturen mod den strænge Torden; ³⁰
 Men ingen hørte -- Naaden selv var døv. --
 En evig Lov gik ud fra Dommens Troner,
 Som selv Al-Godhed ei kan slette ud --
 Hvorfor det største Offer ei forsoner,
 Som dræber Alt, endog hver Jordens Gud. ³⁵
 Forgiæves spreller Du mod Dødens Smerte,
 Og krympér Dig, naar Du skal klædes af.